

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
36	Speeltechniek	Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 11

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de [GuitarJan.com](#) nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website [GuitarJan.com](#) je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 11

Voor deze “Deep Dive” gaan we er van uit dat je weet wat de basisbeginselen van de pentatonische toonladder zijn, dat je de *shapes* volgens het C.A.G.E.D. systeem beheerst, en dat je weet hoe je die *shapes* over de gehele gitaarhals kunt bewegen en combineren. In deze elfde uitgave van essentiële blues riffs en licks kijken we naar de gepolijste blues en rock *fusion* zoals Joe Bonamassa dat doet, wat hem tot een van de grootheden in de hedendaagse gitaarmuziek heeft gemaakt. Na zijn doorbraak met zijn eerste album, circa 22 jaar geleden, heeft Joe Bonamassa zichzelf niet alleen als een van de meest gerespecteerde en talentvolle gitaristen gemanifesteerd, hij is ook van de populairste gitaristen ooit. Dit zou geen verrassing hoeven te zijn, wat al vanaf zijn kinderjaren was Joe Bonamassa voorbestemd om grootse muzikale ideeën te ontwikkelen. In zijn 11de jaar begon het mentorschap van de legendarische Danny Gatton voor Joe, en op zijn 12de speelde hij al in de backing band van BB King. Geen wonder dat, drie decennia later, Joe Bonamassa is uitgegroeid tot een van de meest gevraagde blues grootheden ooit. In deze “Deep Dive” kijken we naar de speelstijl van Joe Bonamassa, die stevig verankerd is in de Britse bluesmuziek die hij als kind adoreerde, en de rockgitaarhelden die hij in de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw leerde kennen.

1

T
A
B

Voorbeeld 1 is een typisch voorbeeld van de onorthodoxe manier waarop Joe Bonamassa in zijn *licks* noten in een toonladderpatroon groepeerd. Dit heeft Bonamassa overgehouden aan zijn voorliefde voor de

speelstijl van Eric Johnson. Deze trapsgewijs dalende *lick* is in de E mineur pentatonische toonladder in twee verschillende posities, maar let op: de noten zijn zodanig gegroepeerd, dat er vijf noten in een tel zitten. Daardoor krijgt deze *lick* zo'n cascaderend, progressief gevoel als je deze speelt.

②

Als we het toch over het groeperen van noten hebben, dan zie je in voorbeeld 2 een paar snelle stijgende sextuplets (6 noten in een tel). Hoewel de officiële telling van deze *lick* gebaseerd is op de sextuplets, zitten er in dit voorbeeld toch elementen uit voorbeeld 1, met een paar notenpatronen die ogenschijnlijk gegroepeerd zijn als vijf noten. De tweede maat van de *lick* verschuift naar de tweede pentatonische *shape* (vorm) met een dalende *run* (frase of loopje).

Naast het feit dat Joe Bonamassa bekend staat als een gitarist die elementen van zijn muziek in een niet normale groepering bij elkaar stopt, staat hij ook bekend als een gitarist die ook midden in een *lick*, verschuift van het ene naar het andere patroon van noten groeperen. Voorbeeld 3 begint met dalende 16de noten in de eerste twee tellen van de eerste maat, gevolgd door twee tellen met stijgende sextuplets.

③

Voorbeeld 4 is gebaseerd op de vierde pentatonische *shape* van de E mineur toonladder, en laat de *outside-the-box* benadering zien van Joe Bonamassa, waar het zijn composities betreft. De *lick* begint op de tweede tel, een techniek die Joe Bonamassa geleend heeft van een van de vele gitaarhelden wiens werk hij kent. Wees bedacht op wat er gebeurt op het einde van de tweede en vierde maat. Het einde van de tweede maat bestaat een aantal noten die verdeeld zijn over de A en B-snaren. Het begint als een soort van E mineur akkoord, maar door de bend wordt de mineur terts een majeur terts. Het einde van de laatste maat bevat een paar majeur sext noten, die een interessant einde van de *lick* maken, waar je wellicht eerder *power chords* had verwacht.

4

The image shows a musical score for guitar. At the top, a treble clef staff contains a melody. Below it is a TAB staff with three lines labeled T, A, and B. The TAB staff includes fret numbers and various techniques:

- Measure 1: Tenth fret (10) on the T string, eighth fret (8) on the A string, and ninth fret (9) on the B string. Two upward arrows labeled "full" are above the 10 and 8 frets.
- Measure 2: Ninth fret (9) on the T string, eighth fret (8) on the A string, and ninth fret (9) on the B string. A wavy line above the 8 fret is labeled "1/4".
- Measure 3: Eighth fret (8) on the T string, eighth fret (8) on the A string, and seventh fret (7) on the B string. A wavy line above the 8 fret is labeled "1/2".
- Measure 4: Tenth fret (10) on the T string, eighth fret (8) on the A string, and ninth fret (9) on the B string. Two upward arrows labeled "full" are above the 10 and 8 frets.
- Measure 5: Tenth fret (10) on the T string, tenth fret (10) on the A string, and thirteenth fret (13) on the B string. A wavy line above the 10 fret is labeled "(10)".
- Measure 6: Tenth fret (10) on the T string, eleventh fret (11) on the A string, and twelfth fret (12) on the B string.